

Met haar ellebogen op het stuur stond Cindy voor de boekwinkel te wachten, terwijl Hadewig de deur naar het gangetje op slot deed en op haar fiets stapte. Even zag Hadewig Cindy's blik langs haar kleren glijden, een donkerblauwe rok met een kanten zoom, maar ze zei niets. Hadewig gimplachte in zichzelf. Ze droeg nu al een tijdje alleen maar de kleren die ze echt wilde dragen en ook al zei Cindy er niets meer over, Hadewig dacht dat ze er nog steeds niet aan gewend was. In de ogen van haar vriendin kon ze bijna zien dat ze wilde vragen: Wanneer trek je weer normale kleren aan? Maar ze vroeg het niet. Dat had ze nooit gedaan.

Ze fietsten naar school, kletsten wat, Cindy vroeg iets over het huiswerk. 'Mwa,' zei Hadewig ontwijkend. Ze had niet eens gekeken wat het huiswerk was.

'Hadewig, je wéét toch wel wat voor huiswerk we hadden?' Na een stilte vervolgde Cindy: 'Of denk je te veel na over je vader, over wie hij is?' Hadewig haalde haar schouders op. 'Ik weet niet zo goed wat ik ermee moet.'

Cindy knikte, maar wat ze zei ging verloren in het lawaai van een brommer die knetterend aan kwam rijden. Ze zetten hun fietsen op hun vaste plaats in de fietsenstalling en liepen naar het schoolgebouw. Hadewig liep achter haar vriendin aan. Vlak voor Cindy de deur opende, zag Hadewig een vreemde gloed om haar heen.

'Cindy,' riep ze geschrokken uit. Haar stem klonk haar vreemd in haar oren, alsof die van ver kwam en niet bij haar hoorde. Ze zag Cindy zich omdraaien, maar vertraagd, met een blik in haar ogen die Hadewig deed verstarren.

'Wat is er met je?' stamelde ze. Uit Cindy's mond klonk tegelijkertijd de echo van haar woorden en Cindy stak haar hand uit, een blauw-groene hand en haar ogen waren helwit en weer klonken de woorden: 'Wat is er met je? Hadewig?'

Op het horen van haar naam dook Hadewig opzij en bliksemsnel pakte ze Cindy's blauw-groene hand. Zodra ze die aanraakte, verdween de gloed en zag en hoorde ze alles weer normaal. In Cindy's ogen zag ze angst.

'Hadewig, wat is er?'

Langzaam liet Hadewig haar hand zakken en liet die van Cindy los.

'Gaat het echt wel?' vroeg haar vriendin bezorgd.

Ze knikte. 'Laten we maar doorlopen.'

Zacht dwingend duwde ze Cindy over de drempel en liep achter haar aan de hal binnen, naar de kluisjes. Vragend keek Cindy om en Hadewig knikte met een glimlach. 'Geintje.'

Cindy lachte niet. Ze liepen ieder naar hun kluisje, allebei aan een andere kant van de hal. Hadewig wreef over haar ogen en haalde diep adem voor ze haar sleutelbos uit het voorvakje van haar tas haalde en haar kluisje opende. Ze zette haar tas op de grond en een voor een opende ze de knopen van haar jas. Om haar heen was het druk: geroep, geren, gelach, kinderen die tegen haar opbotsten, maar ze liet het langs zich heen glijden. Ze trok haar jas uit, vouwde die op en legde hem in haar kluisje, dat ze vervolgens weer sloot. Ze bukte zich om haar tas te pakken en toen ze overeind kwam, stond Cindy naast haar.

'Gaat het wel? Wat gebeurde er net nou?'

'Niks bijzonders,' antwoordde Hadewig. 'Ik kreeg ineens hoofdpijn en werd duizelig.'

'Moet je niet naar een dokter dan?' vroeg Cindy.

Hadewig schudde haar hoofd, mompelde: 'Het gaat wel weer over,' maar ze wist dat het niet overging. Dit was pas het begin.

'Wat hebben we het eerste uur?'

Ze begon al weg te lopen, met de stroom mee naar de centrale hal, waar iedereen zich verspreidde over gangen en trappen die naar lokalen leidden.

'Engels,' antwoordde Cindy. 'Maar, Hadewig ... dit is toch niet goed? Als je duizelig bent, kun je dan niet beter naar huis gaan?'

Midden in de deuropening bleef Hadewig staan. Cindy schudde haar hoofd en liep door: 'We staan hier in de weg.' Ze trok Hadewig mee de hal in.

'Ik weet niet wat er met je is,' fluisterde ze, 'maar als ik kan helpen ...'

'Ja, dank je,' antwoordde Hadewig met een half glimlachje. Cindy kon haar niet helpen, niemand kon haar helpen. Ze stond er alleen voor, helemaal alleen.

Ze liepen door, uit gewoonte, en in het voorbijgaan wierpen ze een blik op het mededelingenbord: afwezige leraren, lessen die uitvielen, lokaalwijzigingen. Een groepje uit hun klas stond voor het bord, Denies

was erbij, die uitriep: 'Jemig man, had ik nou maar wel uitgeslapen vanochtend!'

'Geen Engels dus,' zei Cindy nuchter en Hadewig liet zich meevoeren naar de kantine, waar ze haar tas bij die van de anderen op een tafel liet vallen en op een stoel neerzeeg. Iemand klaagde dat ze voor niks haar favoriete tv-programma had gemist omdat ze die stomme woordjes had geleerd, maar het drong nauwelijks tot Hadewig door.

Een klamme mist hangt boven de velden terwijl Hadewig het kronkelige paadje volgt dat naar de zee leidt. De mist is kil en alles ziet er anders uit. Bomen en struiken als donkere schimmen, schapen als vage vlekken tussen de heide, de stilte, al het geluid door de mist gedempt. Zelfs steentjes, knerpend onder haar schoenen, klinken anders dan gewoonlijk en het lijkt of ze dit pad niet al zo vaak gelopen heeft, naar die plek waar ze haar gedachten kan laten gaan, waar ze zichzelf kan zijn.

Ze staat stil, kijkt om, maar er is niets te zien dan vage vormen in de mist, planten, hier en daar een boom, geen enkel geluid. Behoedzaam loopt ze verder. Er is nog iets anders. Het komt niet alleen door de mist dat alles zo ongewoon is.

Het pad maakt een bocht en gaat wat omhoog, voordat het straks steil daalt naar het strand. Daar, een meter of dertig voor haar uit, verschijnt de schim. Lang, dun, donker, vaag in de mist. Even staat Hadewig stil, dan loopt ze door. Hij strekt zijn armen naar haar uit, alsof hij haar verwelkomt, roept iets wat ze niet verstaat. Een naam misschien, haar naam, maar het klinkt niet als Hadewig.

Ze gaat sneller lopen en strekt ook haar hand uit, opent haar mond om zijn naam te roepen. Achter haar klinkt nu ook geluid, iemand anders roept: 'Hadewig!' De naam van de man ontglipt haar. Ze loopt nog sneller, maar achter haar weer: 'Hadewig!'

De man vervaagt.

'Nee!' schreeuwt ze, terwijl wat achter haar is trekt en de man voor haar langzaam oplost in de mist. Weer wil ze zijn naam roepen, maar in plaats daarvan klinkt het 'Nee!' uit haar mond. Ze wil niet terug, ze wil niet naar degene achter zich, maar weer roept de stem haar. Ze kan niet anders dan

zich omdraaien en teruglopen, terwijl de tranen over haar wangen stromen.

Ze was er bijna.

'Ha-de-wig!' klonk het vlak naast haar. 'Hadewig, wat is er? Doe normaal!' Een hand op haar schouder schudde haar heen en weer en Hadewig opende haar ogen. Fel licht en lawaai verdrongen het pad door de velden, de mist en de schim tot ze niet meer waren dan een vage herinnering aan een droom.

'Je huilt,' zei Esther en automatisch veegde Hadewig de tranen van haar wangen. Haar vriendinnen keken haar bezorgd aan en ze glimlachte: 'Niks aan de hand.'

Cindy was geschokt, angstig zelfs, toen ze zei: 'Niks aan de hand? Man, we dachten dat je in coma was ofzo! Je hebt ons de stuipen op het lijf gejaagd, je zat maar voor je uit te staren. Je reageerde nergens meer op.' 'Ik voel me goed,' zei Hadewig. 'Er is echt niks.'

Ze stond op, pakte haar schooltas en begon er in te rommelen, meer om iets te doen te hebben dan omdat ze echt iets zocht.

Ze was er bijna. Als ze haar iets langer hadden laten doorlopen, had ze zijn hand kunnen pakken, zijn naam uitgesproken. Dan was hij haar niet ontglipt.

Afwezig bladerde ze in haar agenda, niet echt luisterend naar het geroezemoes om haar heen, haar klasgenoten die praatten en geintjes uithaalden, opeens een luide lach, een kreet.

'Mag ik jouw agenda?' Denies was naast haar komen zitten en keek haar afwachtend aan. Hadewig haalde haar schouders op en gaf Denies haar agenda.

'Er staat niet veel bijzonders in.'

'Dan ga ik dat erin schrijven,' antwoordde Denies. Ze pakte de agenda, boog zich naar Hadewig over en zei: 'Ik vind je er gaaf uitzien zo. Erg apart, maar het staat je super. Het past bij je.'

Hadewig vroeg zich af of Denies haar voor de gek hield, maar ze meende het en Hadewig glimlachte. Ze ging wat meer rechtop zitten. Cindy en Esther zaten op de tafel, anderen stonden of zaten eromheen. Ze

bladerden in elkaars agenda's en bespraken hun voorkeuren (Vind je die leuk? Nee, wat een engerd!). Hadewig wierp een blik op Denies die driftig in haar agenda zat te pennen, dwars door haar huiswerkopdrachten heen.

Ze wilde opstaan om zich bij Cindy en Esther te voegen, toen een luide stem door de kantine schalde: 'Kijk, Maarten, daar heb je haar!'

Een groepje jongens uit hun klas kwam binnen, een lange jongen met blonde lokken tot in zijn nek voorop.

'Niels moet weer eens opvallen hoor.' Cindy zuchtte overdreven. De anderen lachten, maar Hadewig voelde zich ongemakkelijk met Niels' blik op zich gevestigd. Ze keek naar Maarten, die zijn ogen neersloeg.

Verbeelde ze het zich, of werden zijn wangen rood?

Verlegen met de situatie richtte ze zich tot Denies: 'Ben je al klaar met mijn agenda?' Dan kon ze die weer in haar tas stoppen of lezen wat Denies geschreven had. Denies schreef door, mompelde alleen: 'Nog even. Heb je haast?'

Met veel lawaai smeten de jongens hun tassen op een tafel even verderop, gingen erop zitten of trokken stoelen bij waar ze op neerploften.

'Je vindt haar toch leuk, Maarten?' vroeg Niels, terwijl hij hem een por in zijn ribben gaf en in Hadewigs richting knikte.

Maarten grijnsde naar zijn vrienden en zei: 'Ach joh, moet je zien hoe ze erbij loopt.'

Hadewig probeerde te doen alsof ze het niet hoorde en was blij toen Denies haar agenda dichtklapte.

'Trek het je niet aan,' zei ze. 'Het is alleen maar stoerdoenerij.' Ze gaf Hadewig haar agenda terug en zei zachtjes: 'Pas lezen als je thuis bent.'

'Is het geheim dan?' vroeg Hadewig lachend. Denies herhaalde alleen: 'Pas lezen als je thuis bent.'

'Oké,' zei Hadewig verbaasd. Ze stond op en stopte haar agenda in haar tas, die half onder Cindy's billen lag.

'O, sorry.' Cindy schoof op en toen ze Hadewigs blik ving, knikte ze in de richting van de jongens: 'Hij vindt je leuk.'

'Wie, Niels?' riep Hadewig met een vies gezicht uit.

'Niet zo hard joh! Nee, Maarten.'

Hadewig keek om naar de jongens, zag dat ze het gehoord hadden en zei,

nog wat harder: 'Nou, ik hem niet. Niels ook niet trouwens.'

'Wat?' riep Esther, die zich er nu ook mee bemoeide. 'Vind je Maarten niet leuk? Echt niet?' Ze schudde haar hoofd.

'Je bent gek,' zei Cindy. 'Hij is knap, populair, aardig. Als hij mij leuk vond, zou ik het wel weten. Heb je zijn ogen nog nooit gezien? Echt een droppie, met dat kuiltje in zijn wang ...'

'Over wie hebben we het?' vroeg Denies.

'Maarten.'

'Niels,' zeiden Cindy en Esther tegelijkertijd, waarop ze in lachen uitbarstten en er rode vlekken in Esthers nek verschenen.

Hadewig sloot zich af, probeerde zich de velden weer voor de geest te halen, het kronkelige paadje naar zee en de man in de mist. Ze kon er niet meer komen. Het bleef een herinnering aan een droom, ze voelde de klamme mist niet, de steentjes onder haar voeten, de stilte omringde haar niet.

'Je naam,' fluisterde ze voor zich heen. 'Wat is toch je naam?'

Ze schrok op van een aanhoudend getoeter en beseftte weer waar ze was: op school, in de kantine en de bel ging. Werktuiglijk stond ze op en pakte haar tas van de tafel. Achter haar vriendinnen aan liep ze naar de drukke gangen die vol stroomden met leerlingen die van lokaal wisselden. Hun stemmen en het geluid van hun voetstappen als een dof gedreun op de achtergrond van haar gedachten.

In het leslokaal, met de deur dicht en de leraar die de klas tot de orde riep en boeken op de tafels wilde zien, was het of ze van een afstand naar zichzelf keek. Ze hoorde Cindy iets tegen haar zeggen, gaf antwoord.

Iemand maakte een grap die de klas deed lachen en zij lachte mee. De leraar zei: 'Schrijf op' en ze schreef op. Ze was er niet bij. Ze was slechts toeschouwer en niet een erg oplettende.

Vlak voor het laatste lesuur, in de drukke gangen, het lawaai en de chaos, glipte ze bij de anderen weg. Geruisloos en snel ging ze naar de centrale hal, de klapdeuren door naar de garderobe, waar het koel was en slechts een enkele leerling haar passeerde. Ze haalde haar jas uit haar kluisje en terwijl de klap van de dichtvallende deur nog nadreunde, galmden haar

voetstappen door de fietsenstalling. De droge klik waarmee haar fietsslot opensprong.

Ze lette niet op de weg die ze nam en thuis ging ze meteen door de zijdeur naar binnen en hing haar jas aan de kapstok. Zonder Hester te laten weten dat ze thuis was ging ze de trap op, naar haar kamer, deed de deur dicht. Van de negen kaarsen stak ze er drie aan, samen met een stokje wierook. Ze ging op haar rug op bed liggen, haar armen langs haar lichaam en liet zich meevoeren naar waar ze hoorde: de zee, de rotsen. De golven ruisten, de zon stond laag boven de horizon, het begon kouder te worden. Hadewig ontspande.

Maar de man was er niet, en van zijn naam kon ze zich niets herinneren. Zelfs het gevoel dat die op het puntje van haar tong lag, ontbrak.